

ΕΚΡΙΠ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΓΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ

Ἡ Κυβέρνησις ἐργουμάχθη χθές.
Ἐάν ἡ φυγομαχία ἦτο ἐπιδηλημένη
ἐκ τῆς ἀνάγκης δὲν ἵσχυται οὐ-
δὲνα ἄλλον πλὴν αὐτῆς τῆς ἰδίας.
Σήμερον ἔμεινεν τὸ πείραμα δὲν θά
ἐπαναληφθῇ καὶ ἡ Βουλὴ θά ἀκούσῃ
ἐκ στόματος τοῦ πρωθυπουργοῦ τὴν
ἐξιστόρησιν καὶ τὴν δικαιολογίαν τῶν
λυπηρῶν γεγονότων. Ἐννε γνησὶν
ποτα ἐκχειρήματα θά φέρῃ ἡ Κυ-
βέρνησις πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς οί-
κτροτάτης διαγωγῆς τῆς ὁ κ. Θεοτό-
κης ἄλλως τε ἀπὸ χθὲς ἀνεκλινόμενός
δημοσιογράφους τὴν ἀπολογίαν του.
Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἔχει
πλέον ὑπεράσπισιν καθὼς καὶ ζητήσῃ
ὑθύναν διὰ τὴν σφαγὴν τῶν πολι-
τῶν καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς τά-
ξεως. Ποιοὶ διατάραξαν τὴν ἡσυχίαν
τῆς πόλεως καὶ ποιοὶ ἐπεσώρευσαν
τὸσα πτώματα, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία
ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ταῦτα. Τὸ
αἷμα τῶν ἀθῶν βρά καὶ βρά ἔναν-
τίον τῆς ἀγρείας στάσεως τῶν ἀν-
θρώπων τοῦς ὁποῖου; ἔχει ἡ πολιτεία
ὕπὸ τὰς ἀμέτους διαταγὰς τῆς. Οἱ
ἐπιτηδείοι εὐδὲς ἀπὸ τῆς πρώτης αἰ-
ματοχυσίας ἐλήθησαν ν' ἀπαλλάξουν
τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ τὰς εὐθύναν. Ἐπι-
ρίπτοντες τὸ μέγα σφάλμα εἰς τὸ σπρά-
γμα. Ἐ. ὁ ὁματιτὴς Ἑλληνικῆς ἀ-
δελφότητος καὶ ἐν ὁματιτῶν ἔθους
τὸ ὅποτον θά ἴσῃ διὰ τῶν Ἑλλη-
νικῶν λογγῶν, εὐδὲς ἀς πιστεύσῃ
τὴν ἀτίμον συκοφαντίαν. Δὲν ἱστέουσιν
ὁ στρατός διότι ἀποθάνεται νὰ ρέῃ
εἰς τὰς φλέβας του ἀπὸ τὸ ἴδιον
αἷμα τὸ ὅποτον ἔλαψεν τὸ χῶμα τῆς
ἐδοῦ Κοραῆ, διότι ἀκούει ἡ καρδία
του εἰς τὰ ἴδια ἱερὰ ἀλσθήματα, διότι
ἐμπνέει τὸ πῦρ αὐτοῦ ἡ μία καὶ με-
γάλη ἰδέα ἥτις ἔθηκε προχθὲς τὸν λαὸν
εἰς τὴν φανατικώτεραν τῶν ἱερώσε-
ων. Ἡ Κυβέρνησις, ἰδού ὁ αἰμοχαρὴς
φονεὺς. Ἐάν αὐτὴ δὲν ἔχῃ τὰς
φρένας ἐν τῇ κρίσει στείγη καὶ
ἐάν τὰ μετρημένα ὄργανά τῆς
δὲν ἐγκλημάτων ἐκ φόβου, μήπως
ἡ ἀρχὴ διαφύγῃ τῶν ἀνικάνων χει-
ρῶν τοῦ Κερκυραίου πρωθυπουργοῦ
πρωτεύοντα δὲν θά ἐκχέυε χθὲς ὁ-
κτω νεκρούς καὶ τὰ Νοσοκομεία τῆς
πρωτεύουσας δὲν θά ἐνοσφίλειον τρεῖς
ἐλας δεκάδας τραυματιῶν. Δι' αὐτὴν
αὐτὴν τὴν τραγωδίαν ὁ λαὸς ζητεῖ
ἐπίμονον ἐκδίκησιν καὶ τὴν ἐκδίκησιν
πρέπει νὰ τὴν λάβῃ διὰ τῆς Βουλῆς
σήμερον. Οὐδεμία ἐπιείκεια, οὐδεμία
συγγνώμη. Οἱ ἄνδρες οἱ ὅποτοι κυβερ-
νοῦν τὴν χώραν τὴν στήν ταύτην
ἔχουν τὰς χεῖρας βιβαμμένες ἀπὸ
Ἑλληνικὸν αἷμα, εἴνε δὲ οἰκτρότα-
τον ἡ ἱστορία νὰ ἀναγράφῃ εἰς ὁ πό-
πος ἐκκυβερνήθη ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν
ἡμέραν ἀπὸ τοῦς φονεῖς τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ λαοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ

ΤΟ ΝΕΦΟΣ

Κάτω ἀπὸ τὸν λευκὸν οὐρανὸν, εἰς τοῖς
ἀστροὺς τοῦς ὁποῖους ἐνέμεινεν
ἡ λαχὴ ἀπὸ τῆς πόλεως, εἰς τὸ χάος ἐπο-
πτοῦτο μὲν ἄλγος νὰ ἀνέλθουν φλογί,
τὴν ὕψος τοῦ μνηστικισμοῦ τοῦ λαοῦ εἰς
τοῦς ὁδοὺς τῆς φαιδρῆς πόλεως, ἐν νεφῶς
ἐπεσφῆν ἀπὸ μακρῶν, ἐν κατωμαυρὸν νε-
φῶς, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν ὀμίχλων πρὸς τὸ
ἔδω, ὡς καὶ τὸ ἀέριον οἱ ἀνέμοι.

Ἐφάνη κατ' ὄργην ὡς στίγμα εἰς τὸν
ὁρίζοντα, ὅπου ἐπληκτοῦν, ἐμελανώθη,
ἐπειτα ἐγένετο νέφος, μαυρὸν νέφος.

Ἦτο τὸ μήνυμα τοῦ ἀδικαστικισμοῦ;
Διενδύει εἰς τὰ ἀγῆματα τοῦ καυτικοῦ
ἔδω ἡ διαπαρὴ τῆς ὁμαδὸν ἐκκυροσκο-
τήσεως.

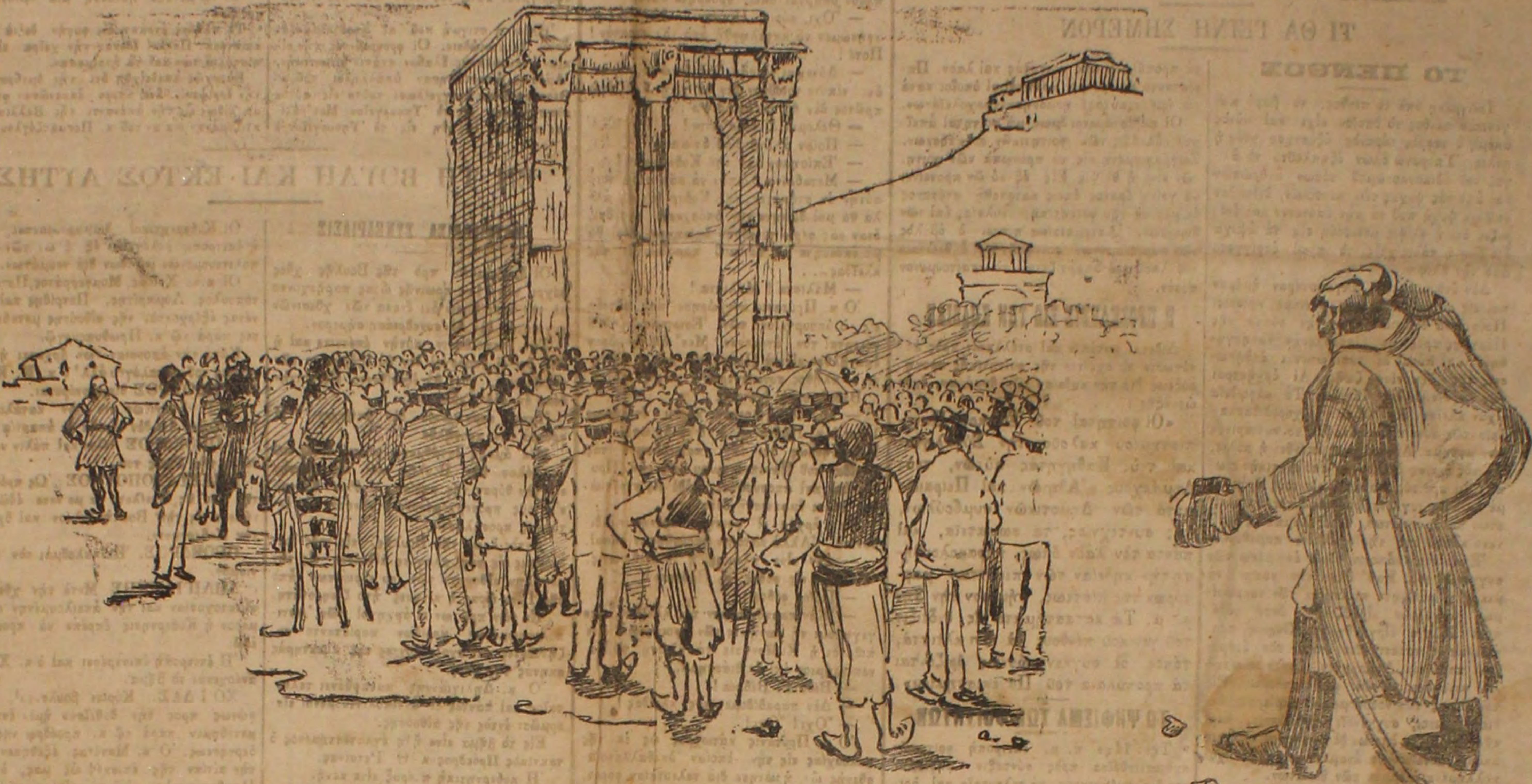
Ἡ πρώτη ὁμοφωνία ἐτάραξε τὸν αἶρα.
Τὸ νέφος, εἰρηστικῶς ἐταπαινῶν τὴν ὁρ-
μητικὴν του [πορείαν, ἐκκυροσκοπῶν, ἐκκυρο-
σκοπῶν, διακρίθησαν τὰ ῥαχὴν του γένοντα
ἔδω καὶ ἔκει εἰς τὸν οὐρανόν.
Ἦσαν πούλια.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Παρά τὰ Ἐσθῆρα διέρχεται ἕνας ἰ-
ππεύς, πῆδες ἵππου, μῆκος χωρὶς τὸ ἀλόγ
του. Κρατῶν ἐπὶ ἵππῳ καὶ ὀλίγα λουριά.
Ἡ μία του μπότα εἰνε βυθισμένη εἰς τὸ
αἷμα. Ἐρῶναι κηλίδας σηκώνον τὴν
πρᾶσιν του στολῆν. Ἀπὸ τὰ παρὰ
ἀκούονται ἑκαττα ἡχοὶ γυναικῶν φωνῶν ὀρί-
νης. Οἱ ἱππεὺς προχωρεῖ πρὸς τὸν στρα-
τῶνα καὶ τὸν ἱππὸν ἐκπνέει εἰς τὰς χεῖρας
καὶ καὶ τὴν ἐρῶν μπόταν, μῆκος μολυγχο-
λίας, ὁρῶντες.

Εἰνε ὁ ἵππευς τὸ σκοτεινὸν ἔξω τῆς
πρωτοκυροσκοπικῆς οἰκίας ἀλγῶν.
Τὴν νύκτα βλέποντες οἱ διαδίδονται ἀπὸ τῆς
ἐξ ἡμερῶν ἡμέρας τῶν κακῶν, ἐκεῖ δὲ
ποῦ τὸν ἔβλεπον καὶ τὴν κατέλειπον. Εἰς
τὴν λαχὴν τοῦ πελοποννησίου ἐπῆλθε εἰς τὸν
ῥυακὸν τὸν ῥυακὸν ὁδῶν καὶ διέρχεται
ὕπὸ τὴν κοιλίαν του, κοιμᾶται ὁ νεκρός
δὲ ἀν ὅποτον δὲν γίνεταί λόγος, τοῦ δ-

ΑΙ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΑΙ ΑΙΜΑΤΗΡΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΥΛΟΥΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ

ΑΙΜΑΤΙΚΟΣ ΔΕΧΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ο ΙΠΠΕΥΣ Ο ΠΑΝΘΩΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΣΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΟΣ ΕΜΠΟΡΟΥ ΕΥΣΤΡ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΙ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΑΣ ΣΥΜΠΛΟΚΑΣ

Φ. ΡΗΓΑΣ

ΙΩ. ΔΙΒΑΡΗΣ

ΕΥΑΓΓ. ΔΡΑΚΟΣ

ποῖον δὲν θά γράψουν τὸ ὄνομα αἱ ἐφημε-
ρίδες.
Οἱ νικητριοὶ διαδέχονται ἀνάδουν σπῖρτα
καὶ ἔχουσιν νὰ ἐβρουν τὴν πληρὴν του. Τὸ
ἐπίπτον φωτὶς ἐπιμαίεται μίαν μεγάλην
ἐρῶντητα. Ἐν βάθος ἐρῶντητος εἰς τὸ
σῖφος τοῦ ἀλόγου Μία λέξις συμπαιεῖας
παίρουντες οἱ διαδίδονται. Ἦτο ὁμοῦς ἐπικη-
δεῖος διὰ τὸν μεγαλειώτερον ἀδικαστικισ-
μόν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Εἰς τὴν στήν τῆς νύκτος.
— Τὸ Παρῶντα α. α. α.
Αἱ ὁμοὶ καὶ τὰ παρὰ μίαν συνοικίας

ἀνοίγονται διὰ μ. α. ρ.
— Ἐλα δὲ!
— Παρῶντα ψι!
— Ἐδὲ παρῶντα!
— Ἐδὲ ποῦ ποῦ φωνάζω!
— Ἐλα δὲ ψι!
— Μὴ τὸ παρῶντα, ποῦ ἔλα!
— Παρῶντα!
Πριάντα θύρα, τοῦλάχιστον ἡμιάντικτοι
καλοῦν τὸν πωλητὴν, ὅταν τὸν μῆς εἰς τὸ
σκότος, σαστισμένον ἐντὸς τῶν φωνῶν τῶν
ἐρῶντων ἀπὸ ἐλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίοντος
τοῦ, μὴ γνωρίζοντα ποῦ νὰ προχωρήσῃ, ἐν
ἡ φωνῇ του ἀντηχῇ, τραγικῶς παραταταί
ἡ μελωδία μέσα εἰς τὴν νικητρινὴν σιωπὴν.

Μία γυναῖκα φωνὴ τὸν καλεῖ ἐπιμόνος.
— Ἐλα λοιπόν, παρῶντα! Ἐλα λοι-
πόν! Σὺ τὸ πλῆρω ὅσο θέλεις.
Ὁ πωλητὴς βαδίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλ'
ἔξω τὸν συλλαμβάνει κάποιος, τοῦ βάζει
εἰς τὸ χεῖρ μίαν δραπετὴν, καὶ τοῦ λέγει
κρυφά:
— Ἐχέ τὰ ὀνόματα τῶν σκοτεινῶν;
— Μελίττα.
— Τότε μὴ ἐμύσῃς εἰς αὐτὴν τὴν γυ-
ναῖκα ποῦ σε φωνάζει. Ἐχέ σκοπεῖν τὸ
καὶ τὴν φῶγ ἀπὸ ἐκεῖ. Φύγε!
Ὁ πωλητὴς χύνεται εἰς τὴν ὁρμητικὴν
καὶ ἔξω τὸν ἔλα.

ἐπιμόνος.
— Παρῶντα! Παρῶντα!
Ἦσαν δύο. Μετὰ ἐν λεπτὸν πέντε.
Μετὰ ἐν λεπτὸν λεπτὸν δεκαπέντε. Μετὰ
τρία λεπτά ἐγέναντο πενήντα, μία ἡμίση καὶ
ὅμοι, λιμνάζοντες ἐκεῖ, στασιμὸν ὑπὸ τῆς
φῶς. Ὁ ὁμοῦς! Ὁλοὴ ἡ Ἑλλὰς ὑπάρ-
χει μέσα εἰς αὐτὴν τὴν στιγμιαίαν σχημα-
τιστικὴν κοινωνίαν. Ὁλοὴ ἡ κοινὴ γνῶμη
εἰνε μέσα ἐκεῖ. Ὁλοὶ οἱ χαρακτῆρες. Ὁ
λα τὰ πολιτικὰ φρονήματα. Ὁλοὶ αἱ ἡλὶ
καὶ καὶ δὲ τὰ ἀξιώματα.
Ὁ ἀνέτερος ὑπάλληλος

δοκασταρὴν, ὁ ἀξιώματις καὶ μὴ τὸν
στρατιώτην, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστη-
μίου καὶ μὴ τὸν φοιτητὴν, ὁ δικηγόρος καὶ
μὴ τὸν γυρολόγον, ἀδύνατον εἰλεῖται, ὁ
ἕνας τῶν γνῶμας τοῦ ἄλλου.
Σιζήτουν. Καθένας εἰσφέρει μίαν πληρο-
φῶριαν, μίαν φρίκην ποῦ αἰδε, περιγράφει
ἐνα σκοτεινόν, λέγει τὴν γνῶμην του. Ἐ-
χέ, διαγράφει πλατεῖαν χειρονομίαν, διδὲ
τέλος εἰς τὴν διαπύρρον συνομιλίαν κραυγάζων.
— Σιζήτε, τί λέω γὰρ, καθὼς κατανῶ-
σθε; Νὰ πῶμε δλοὶ στὸ διαδολο.
— Νὰ πῶμε ἀπάντα ἄλλος — ἀλλὰ
ἐν μᾶς πῆρνε μὲ τέτοια χάλα.
•••••
•••••

